

ikke, selv om han havde haft Kendskab til Dr. Fraenkels Tilgodehavende, vilde have taget nogen anden Beslutning med Hensyn til Afskedigelsen, thi denne var efter hans Formening en aldeles nødvendigt Følge af den i øvrigt foreliggende Situation.

Hvis den Omstændighed, at Dr. Fraenkel havde mere til Gode hos Ministeriet, end han havde trukket paa dette ved Vekslen, ikke er kommet til Ministerens Kundskab, da skyldes det hovedsagelig Dr. Fraenkels egen Fremgangsmaade. I den Skrivelse, hvorved han gav Ministeriet Meddelelse om Vekslens Udstedelse, anmodede han, som foran nævnt, om, at Vekslens Paalydende, 2,000 Kr., maatte blive ført ham i Regning paa hans Kontorholdskonto for 1903, det vil sige, som Forskud, og omtalte ikke, at Ministeriet kunde søge Dækning for de 2,000 Kr. i hans Tilgodehavende hos Ministeriet, for saa vidt samme ikke vilde gaa ind paa at yde noget Forskud.

Til Punkt 4. Anledningen til, at det kom til Retssag mellem Dr. Fraenkel og Ministeriet, var følgende: Dr. Fraenkel indsendte med Skrivelse af 25. Januar 1903 til Ministeriet det befalede Regnskab over Tjenesteudlæg ved Generalkonsulatet i 1902, til Beløb 2,882 Kr. 70 Øre, hvoraf Ministeriet godkendte 2,835 Kr. 22 Øre, men angav ikke, saaledes som paabudt i Konsulatsinstruktionens § 52, til hvem han ønskede sit Tilgodehavende udbetalt. Da Fuldmægtigen i Ministeriets Konsulatskontor i Henhold til en Samtale, han havde haft med Dr. Fraenkel i 1901, stod i den Formening, at Dr. Fraenkel havde givet Ordre til, at ikke blot, som tidligere, Løn og Opholdspenge, men ogsaa andre Tilgodehavender hos Ministeriet, skulde udbetales til en bestemt Person i København paa Dr. Fraenkels Vegne, blev hele det Dr. Fraenkel tilkommende Beløb efter Regnskabet, 2,835 Kr. 22 Øre, udbetalt til bemeldte Person. Denne døde imidlertid, og Dr. Fraenkel fik af hans Bo, der var insolvent, kun de 2,000 Kr. Dr. Fraenkel krævede da Ministeriet til Betaling af det

manglende Beløb, 835 Kr. 22 Øre, og da Ministeriet mente sig frigjort ved den stedfundne Betaling og derfor vægrede sig ved at efterkomme det rejste Krav, anlagde Dr. Fraenkel Retssag mod Ministeriet.

Under Retssagen, der i øvrigt ikke stod i Forbindelse med Afskedigelsen, fremlagdes en skriftlig Erklæring fra Fuldmægtigen i Konsulatskontoret om, at Forholdet med Hensyn til Udbetaling af Dr. Fraenkels Tilgodehavender var som foran nævnt. Denne Erklæring bekræftedes tildels ved en ligeledes i Retten fremlagt Tillægserklæring fra en anden Embedsmand i Ministeriet. Senere fandt imidlertid Fuldmægtigen i sin Notitsbog angaaende ministerielle Sager en Optegnelse, der vakte hans Tvivl om, hvorvidt han havde husket rigtigt, og han gav derefter straks Ministeriet Meddelelse derom. Ministeriet betalte da Dr. Fraenkel det af ham paastaaede Beløb med Renter og Sagsomkostninger, hvorefter Sagen blev hævet.

Udvalget anser det for beklageligt, at der er blevet udstedt og i Retten fremlagt en Erklæring, som efter senere fremkomne Oplysninger maa antages at have været urigtig. Samtidig maa Udvalget dog fremhæve, at man ikke ser nogen forsætlig Fordølgelse af Sandheden, og altsaa ikke noget uheldigt, heri. Som anført, gav ogsaa Erklæringens Udsteder Ministeren Underretning om sin Tvivl med Hensyn til Erklæringens Rigtighed, saa snart en saadan opstod.

Udvalget har, skønt dette ligger udenfor sammes egentlige Opgave, taget under Overvejelse, hvorvidt der maatte være Anledning til at yde Dr. Fraenkel i Egenskab af tidligere Tjenestemand under Udenrigsministeriet en Bevilling paa Finansloven eller at bevilge noget i Anledning af Udgifter ved Sygdom og andre Tab, medens han var i Tjenesten.

Ved Afgørelsen af Spørgsmaalet herom, finder Udvalget, at der bør lægges særlig Vægt paa, at han har været ansat i Statens Tjeneste i henved 6 Aar, og at han